

Geachte heer of mevrouw,

Met genoegen heb ik kennisgenomen van het voorgenomen besluit, omdat het hierdoor immers eenvoudiger zal worden voor gemeenten om permanente bewoning van recreatiewoningen toe te staan.

We hebben in Nederland een gigantisch woningtekort: in juni gaf Mw. Ollongren nog aan "Het aantal woningen in harde plannen bedraagt momenteel minimaal 356.000 en dekt minder dan de helft van de woningbouwopgave in de periode tot 2030." Anderzijds is er een flinke voorraad recreatiewoningen, die veelal voldoen aan het bouwbesluit en niet in kwetsbare gebieden gelegen zijn. Het is dan toch een no-brainer om die woningen in te zetten om een deel van het woningtekort op te lossen?

Het bevreemd me dat dit aspect enkel naar voren komt in de inleiding van de nota van toelichting ("...aanvulling op de woningmarkt..."), en volledig ontbreekt bij het formuleren van het doel van het besluit. Het correct en volledig benoemen van het doel is natuurlijk een eerste vereiste voor adequate beleidsbepaling en de erop volgende uitvoering. Ik zou graag zien dat dit aspect -het bijdragen aan het oplossen van het woningtekort- voldoende wordt belicht in het besluit en de daaraan gerelateerde relevante stukken.

Jammer vind ik het dat zoveel ruimte gegeven wordt aan de gemeenten om niet of beperkt te handelen. Enerzijds begrijp ik de overweging dat een gemeente het beste zicht heeft op de lokale situatie, maar anderzijds ziet elke Nederlander van nabij en bijna wekelijks in de krant hoe in een gemeente persoonlijke belangen en relaties het grotere belang kunnen doorkruisen. Of het rechtvaardige verzoek van de inwoner die minder goede relaties heeft met de lokale ambtenaren, raadsleden en bestuurders. Bij een besluit van een gemeente bestaat het risico van te geringe onafhankelijkheid en te geringe onbevooroordeeldheid. Er kan (heel menselijk) sprake zijn van afgunst jegens de inwoner die op dat mooie plekje in het bos in het buitengebied woont en daar permanente bewoning voor aanvraagt.

Zoals gezegd: ik begrijp dat de beoordeling lokaal plaatsvindt, maar zou graag meer objectiviteit (en daarmee meer rechtsgelijkheid) in het proces wensen. En/of een signaal vanuit de nationale overheid dat gemeenten hier voortvarend en ruimhartig mee om dienen te gaan; een soort decreet "ja permanent, en objectgebonden, tenzij...". Het zou immers kortzichtig zijn om het woningtekort als een lokaal probleem te zien. Een tekort van zo'n 800.000 woningen is een nationaal probleem, dus dan past wat mij betreft nationale sturing of op z'n minst nationale druk om objectgebonden permanente bewoning toe te staan voor woningen die daarvoor in aanmerking komen op basis van objectieve criteria.

Met vriendelijke groet,
Peter Mienes